בנות מלך הלטאות

אפריקה

לפני שנים רבות חי מלך לטאות שהיו לו שתי בנות יפות. המלך היה היחידי שידע את שמות הבנות וכשהגיע הזמן הודיע שיתן אותן לנשים למי שינחש את השמות שלהן, וכנדוניה ייתן לחתן שק זהב.
ברור שלא חסרו מחזרים לבנות המלך אך אף אחד לא הצליח לנחש אפילו שם אחת מהבנות.
הקוף בבון החליט על תחבולה. שלושה ימים הוא עקב אחרי בנות המלך כדי לדעת מה הן אוהבות ומה הן עושות במשך היום. וביום הרביעי יצא לשוק וקנה שני פירות מנגו גדולים ויפים. הוא טיפס עם הפירות האלה על עץ שתחתיו הבנות נהגו לשחק וחכה.
הבנות באו ובילו תחת העץ ואחר כך אחת מהן התרחקה. אז הבבון זרק מהעץ מנגו אחד. הצעירה שעמדה תחת העץ ראה את הפרי וקראה לאחותה, כדי להתחלק אתה. וכך בבון הכיר את שם אחת מבנות המלך.
אבל הוא המשיך לחכות בסבלנות עד שגם הנערה השנייה תתרחק. ואז זרק את המנגו השני.
ושוב האחות קראה לשנייה כדי להתחלק אתה בפרי היפה. וכך נודע לבבון שמה של בת המלך השנייה.
אלא שאז הייתה לו בעיה:
המלך לא הסכים שמישהו מהנתינים ידבר אתו ישירות, וכל אחד שרצה למסור דבר מה למלך חייב היה לומר את הדברים לווזיר הזקן. לכן גם הבבון הלך אל הווזיר הזקן. הוא ביקש להודיע למלך כי רוצה לשאת את בנותיו והווזיר הזקן מסר את בקשתו זו למלך.

"אז שיגיד איך קוראים לבנות שלי!"
אמר המלך.
הבבון מסר את השמות לווזיר הזקן
וזה אמר אותם למלך.
"אתה אמרת לי את השמות" אמר
המלך לווזיר "ולכן אתן לך את הבנות
שלי. קח אותן ותתחתן אתן. הרי
אמרתי שאתן אותן למי ימסור לי את
השמות."
אין מה לעשות נגד הוראתו של המלך,
והווזיר הזקן התכונן לחתונה.
הבבון כעס מאוד כשנודע לו הדבר,
והחליט להתנקם. בלילה התגנב לחצר
המלך ולקח את התרנגול הגדול, חיית
מחמד של מלך הלטאות. הוא שחט את
התרנגול, אכל את בשרו ואת העצמות
ונוצות פיזר בביתו של הווזיר הזקן.
"אבל זה עוד לא הכל" נהם הבבון
המרוגז. הוא שאב דלי של עסיס
הדקלים, הרתיח אותו והגיש אותו חם
לווזיר הזקן.

"הבאתי לך עסיס דקלים " אמר לו "הוא טעים מאוד. שתה ממנו."
הווזיר שתה את העסיס הרותח וזה צרב את גרונו כך ששלושה ימים לא יכול היה לדבר.
והבבון הלך גם אל המשרת של הווזיר הזקן והציע לו את העסיס החם.
"שתה קצת עסיס" אמר לו "הוא טעים מאוד."
העסיס הרותח צרב את גרונו גם של משרת הווזיר, וגם הוא לא יכול היה לדבר.
למחרת המלך חיפש את התרנגול האהוב שלו. הוא ציווה לכנס את כל הנתינים.
"איפה התרנגול?" שאל המלך.
"העצמות והנוצות שלו ראיתי בביתו של הווזיר הזקן" קרא הבבון בקול רם.
"אז אתה גנבת את התרנגול שלי?" שאל המלך את הווזיר הזקן.
אלא שהווזיר לא יכול היה לומר מילה כי גרונו ניחר מעסיס הדקל הרותח.
"האם נכון שהווזיר הזקן גנב את התרנגול שלי?" שאל המלך את משרתו של הווזיר.
המשרת ניסה לומר דבר מה, אך גם גרונו ניחר מהעסיס החם ורק נענע לשווא בראשו כדי להוציא ולו מילה אחת.
ואז המלך הודיע לכל הנתינים שלו: "אמנם הווזיר הזקן ניחש את שמות הבנות שלי, אבל הוא גנב את התרנגול האהוב שלי. לכן לא אתן לו את הבנות שלי לנשים ולא אתן גם שק זהב."
וכך הסתיימה הפרשה. הבבון והווזיר הזקן לא קיבלו את הבנות ולא את הזהב.